

nævnte, jeg tror næsten allerede flere Uger før den endelige Udnævnelse, maatte man finde, at det var af Interesse at vide, hvad de vilde, og naar man senere her i Tinget Mand og Mand imellem spurgte hinanden derom, fik man intet Svar. Man fik det Indtryk, at der var en almindelig Tvivl om, hvorvidt dette Ministerium kunde udrette noget til Landets Gavn. Jeg gaar imidlertid ud fra, at, naar Kaldet er kommet til dette Ministerium og til dets høje Chef, er vel det første Spørgsmaal, som de Herrer have stillet til sig selv: Hvilken Berettigelse have vi til at træde til i Øjeblikket? Have vi Betingelserne for at kunne føre Udviklingen i den rigtige Retning? Jeg tvivler ikke om, at Svaret for de Herrer's Vedkommende er blevet et Ja, og jeg vil tro, at Ministeriet vil handle ud fra saadanne Forudsætninger. Nu have vi under Diskussionen i de to foregaaende Dage ikke hørt, at nogen har bebudet, en systematisk Opposition mod denne Regering, og det er set fra mit Standpunkt meget korrekt. Man har kun fra alle Sider rettet en meget indtrængende Opfordring til Regeringen om ikke at lægge Hindringer i Vejen for Gennemførelsen af de Ønsker, Befolkningen nærer. Det er udtalt ikke alene af Ordføreren for Forslagsstillerne til Skatte- lovene, men ogsaa af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, at nu er der kommet en Forstaaelse mellem alle de borgerlige Partier her i Salen, og nu maatte man fremfor alt ikke lægge Hindringer i Vejen, saa at Arbejdet blev resultatløst. Jeg har det Haab, at Ministeriets Fædre- landskærlighed vil være af den Beskaffen- hed, at det heller ikke vil lægge Hindringer i Vejen. Jeg har ikke troet paa de Ud- tælelser, der ere refererede fra Odense Mødet, hvorefter et af Ministeriets Med- lemmer skulde have sagt: Vi ere her, og vi blive her, saa længe vi nyde Hans Majestæt Kongens Tillid. Jeg tror, det vil give sig med naturlig Nødvendighed, at Ministeriet, hvis det ikke er i Stand til at kunne gen- nemføre noget, eller det ikke kan faa Rigs- dagen med sig, naar det har Fædrelands- kærlighed nok, ikke vil spille Tiden. Jeg tror ikke om noget af Ministeriets Med- lemmer, at det kan være deres Mening. Ville vi nu se, hvorledes Befolkningen ude i Landet stiller sig, have vi haft Lejlighed dertil ved de sidste Suppleringsvalg til Landstinget i tvende Kredse. Selv om man hos os ikke tillægger saadanne Supplerings- valg saa stor Betydning, som man gør i andre mere konstitutionelt udviklede Lande, afgive de dog et Fingerpeg. Vi vide jo,

hvorledes det gik i 9de Kreds i Randers, at en Venstremand blev valgt der med en efter Forholdene ikke ganske lille Majoritet. Naar man tænker sig nogle Aar tilbage, erindrer man jo, at Venstre aldrig gjorde sig Haab om at komme med, naar der var Tale om et Suppleringsvalg til Lands- tinget, men nu er det endogsaa kommet dertil, at Venstre i 9de Kreds har sej- ret og havde et ikke saa lille Overtal. Det var jo større end det Overtal, hvor- med Kandidaten blev valgt i 10de Kreds. Hvad kan Grunden være dertil? Ja, hvis Stillingen var i 9de Kreds, som den var i 10de, saa var det jo saaledes, at der var ganske vist et Højre, selv om det ikke var saa stærkt, og der var Venstre og de for- skellige Afskygninger af Venstre repræsen- terede. Men et var man klar over fra alle Sider: Der kunde ingen ministeriel Kandi- dat vælges i 9de Kreds, og jeg er sikker paa heller ikke i 10de Kreds. Naar man ser paa disse Forhold, forekommer det mig, at der er sket en meget stor For- andring over for Landstingsvalgene og med Hensyn til den Situation, som nu foreligger paa Rigsdagen. Det Ønske, og det meget berettigede Ønske, som gennem flere Sam- linger har været fremme her i dette Ting: at faa en Omordning af Skatterne i den Retning, Skattekommissionen nu er endes om, kan man være overbevist om støttes saa stærkt af Befolkningen, at det var netop en af Grundene til, at man ikke der vilde kunne faa nogen ministeriel Kandi- dat valgt, fordi man antog — jeg skal ikke tale om Berettigelsen deraf —, at dette Ministerium ikke vilde støtte disse Forslag. Men nu kunde der jo ikke ske noget bedre eller mere glædeligt, end om Overraskelsen kunde komme paa den Maade, at netop den ærede Regering støttede Forslagene og gjorde sit til, at de bleve gennemførte og ophøjede til Lov. Jeg tror, vi da vare komne ind i et saadant Vindstille, at vi ikke alene over for dette Forhold, men over for mange andre kunde udrette noget til Held- og Velsignelse for det Samfund, vi ikke alene alle tilhøre, men som det ogsaa er vor Pligt at arbejde for. Jeg vil ikke opgive Haabet om, at det høje Mini- steriums Fædrelandskærlighed maa være saa stærk, at det ikke er det om at gøre, at det selv har forelagt Forslaget, men at det ogsaa kan slutte sig til, hvad der er fremsat fra anden Side, og som har Ud- sigt og en ikke ringe Udsigt til at kunne samle de forskellige Dele af Partierne om sig, saa at det kunde blive ophøjet til Lov. Der er nogle enkelte Bevillinger paa